

směru jde o rozhodnutí v oboru práva veřejného, jednak převádí se část ta do vlastnictví Václava Č-a, v čemž jde o právní jednání soukromoprávní. Nárok žalobní pak odvozován jest jen ze zrušení veřejnosti cesty. O nárocích založených v poměrech práva veřejného však nenáleží rozhodovati soudům, leč by jim to bylo výslovným zákonným ustanovením přikázáno, neboť soudní pravomoc vztahuje se podle § 1 jurisdikční normy jen na občanské (soukromoprávní) věci. Toto platí i o sporech o náhradu škody, i ty náležejí před soudy jen, kotví-li nárok náhradní v poměru soukromoprávním; kotví-li nárok náhradní v poměru veřejnoprávním, jsou soudy povolány o něm rozhodovati jen, je-li to výslovně zákonem ustanoveno. V souzeném sporu prvá část žalobního nároku domáhá se dokonce přímo opětného zveřejnění prodané části cesty, tedy přímo opatření veřejnoprávního. Druhá část žalobního nároku založena jest na usnesení o zrušení veřejnosti cesty. Není zákona, který by soudům prikazoval spory o takové nároky, nanejmeně ani ne spory o náhradu škody ze zrušení veřejné cesty. Ustanovení §§ 28 čís. 3 a 37 obecního zřízení se na souzený případ nevztahuje, poněvadž zrušení veřejné cesty není pominutím povinností plynoucích z policie místní.

Čís. 13421.

Bylo-li manželce právoplatně přiznáno právo požadovati od manžela výživu mimo jeho domácnost placením výživného, neztratila manželka nárok na placení výživného v penězích tím, že neuposlechla výzvy manžela, by ho následovala do jeho domácnosti.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, Rv I 1210/32.)

Na základě rozsudku ze dne 3. dubna 1931 vedla manželka proti manželi exekuci k vydobytí výživného. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se manžel na manželce zrušení exekuce mimo jiné proto, že žalovaná nevyhověla jeho výzvě, by ho následovala do společné domácnosti. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v ý š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by dále jednal a znovu rozhodl, a to z důvodů, jež tu nepřicházejí v úvahu. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolání není v právu, pokud namítá, že žalovaná ztratila nárok na placení výživného v penězích, poněvadž neuposlechla výzvy žalobcovy, by ho následovala do jeho domácnosti. Rozsudkem ze dne 3. dubna 1931 bylo žalované přisouzeno právo, požadovati od žalobce, by jí poskytoval výživu mimo domácnost placením výživného. Vyzvání žalobcovo, aby se k němu vrátila, je jen projevem, že žalobce je ochoten obnoviti manželské společenství, které je bez právního účinku. Právo žalované z rozsudku zaniklo by teprve, až by se žalovaná tohoto práva vzdala a svolila k obnově manželského spoluzití neb až by si žalobce vymohl soudní rozhodnutí, že manželka je povinna se vrátiti do jeho domácnosti. Teprve tím by zanikl její nárok na placení výživného.